

Arts i Lletres

PUBLICACIÓ MENSUAL

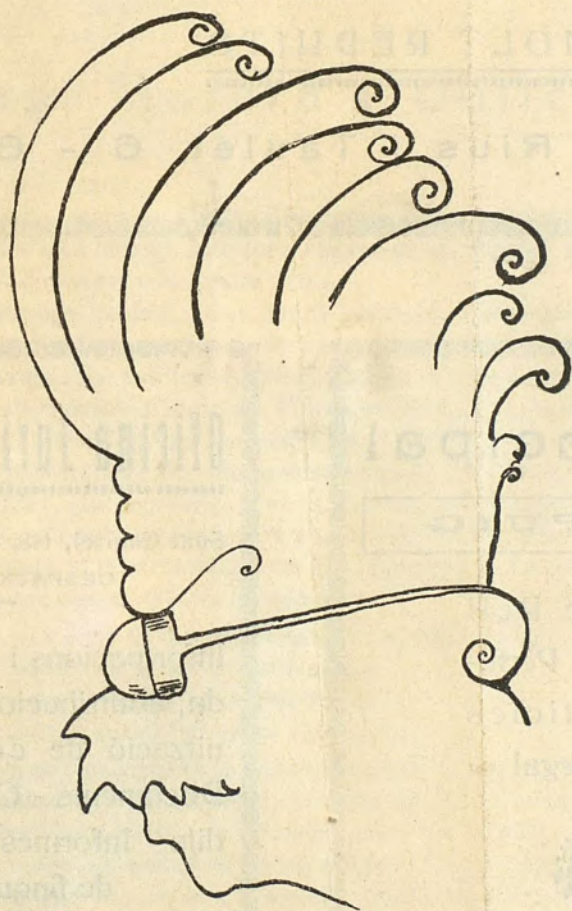

ANY I

BARCELONA, MAIG 1927

NUM. III

Valors positives

ENRIC MORERA, per F. Soler

30 cts.

R.45.265

Magatzems de Sastreria

Casa CAPDEVILA

Esplèndit assortit en Trajos i Abrics con-
feccionats per a Cavallers i Nens : Sec-
ció Especial per a mida : Tall americà

PREUS MOLT REDUITS

Plaça Rius i Taulet, 6 - Gràcia

La Principal

JOAN PUIG

Articles de Pell
Bisuteria : Perfu-
meria : Articles
= per a regal =

Travessera, 62

(prop del carrer Menéndez Pelayo)

GRACIA

Oficina Jurídico Mercantil

Sant Gabriel, 148, 4.ª art 2.ª (hi ha ascensor)

DESPATX, de 6 a 9

Informacions i gestions d'Hisen-
da, contribucions, etc. - Orga-
nització de comptabilitats
Documents - Cobrament de crè-
dits - Informes - Administració
de finques al 2 %

Consultes econòmiques

Abonaments trimestrals

Arts i Lletres

REDACCIÓ: SANT GABRIEL, 12

ANY I. — NÚM. 3

SUMARI: Magí Morera i Galícia.—La Fira, per Jaume Collell.—Bells indrets de Catalunya. — Torna Arlequí, per Joan Puig i Ferrer.— Madrigal, per J. V. Trad. — El campanar de Lleida, per Magí Morera i Galícia. — El pintor Miquel Villà, per Manuel Valldeperas.— Un quadro de Bianchi. — Una exposició notable, per C. C.— Primer Concurs Literari. — Cançó d'Arlequí, per J. M. Lopez-Picó. — La Festamajonera, per L. Roura Garriga. — Llibres i Revistes. — L'Escene. — Arxiu.

Editorial

Magí Morera i Galícia

Magí Morera i Galícia és mort!

L'eminent poeta lleidatà, autor de «Hores Lluminoses», era un dels escriptors que més rica significació tenia en el nostre món literari, amb tot i l'haver-se incorporat a ell en plena maduresa. A ell devem la versió de Shakespeare a la nostra lírica.

Cantor sublim del paisatge lleidatà, no es pogué sostreure a la renaixença literària de Catalunya i a començos d'aquest segle, fortament compenetrat de l'esperit de la terra lleidatana, d'on era nat, escrivia els poemes que en 1908 publicava amb el títol de «Hores Lluminoses» en un de els volums de la biblioteca de la «Il·lustració Catalana», llibre que prologà mestriolament Joan Maragall.

La poesia de Morera i Galícia té tota l'emoció i tot el regust pairal de la terra inspiradora, i els seus versos, que us parlen amb franca i senzilla paraula popular, us guanyen tot seguit el cor.

«El campanar de Lleida», que reproduïm, i «Les birbadores», dues poesies marcadament lleidatanes, foren prou per a donar al poeta la més tendre popularitat i elles haurien bastat per a donar a Morera i Galícia l'honrosa situació mestriola que en el camp pairal de la poesia li corresponia.

Aquells versos famosos que clouen «Hores Lluminoses»:

«La pena és que he passat tres quarts de vida
delirós de la mel del bell parlar;
i tenint-la tan dolça dins de casa,
no l'he sabut fins quasi vell xuclar.»

donen una idea precisa de l'amor amb que eren escrites les seves poesies, i per damunt de tot, de la noblesa amb que foren concebudes. I aquest amor i aquesta noblesa de la seva poesia, són la base de l'emotivitat grandiosa de tota l'obra poètica de l'il·lustre escriptor lleidatà.

Magí Morera i Galícia era, no solsament poeta eminent, sinó un dels traductors més ben dotats de Catalunya. A ell es deuen les traduccions d'«Hamlet», «Romeu i Julieta», «Juli Cèsar», «El marxant de Venècia» i d'altres obres de Shakespeare. Es viu en nosaltres el record d'aquella sessió memorable del Teatre Català Romea, en la que va ésser estrenada la traducció que l'il·lustre autor feu de «El marxant de Venècia». Encara ens sembla sentir el regalim harmoniós de la seva parla clara, entusiasta i expressiva.

Siguin aquestes ratlles el testimoni modest de la nostra viva condolença.

LA FIRA

I

Fadrinets que festejeu
a la pubilla del Mas,
canteu-li bones corrandes
que encara no sap d'amar.
Les corrandes enamoren,
fadrinets, aneu cantant!
Disset anys té la donzella,
divuit per Pàsqua en farà;
tant li han dit que és casadora
que s'ho comença a pensar,
i a vegades diu que parla
dels jovenets de vint anys.
Als diumenges ja li reca
anà a missa matinal;
com hi va la fadrinalla,
la major molt més li plau.
Qui se'n durà la Guideta
podrà ben dir: *sort qui l'ha;*
de roses, clavells i lliris
és la seva cara un ram,
dues clapetes de cel
són sos ullets de tan blaus,
i d'or fi ses dues trenes
li cauen esquena avall;
sa inare quan la pentina
sempre s'encanta mirant
aquella mata de seda
i aquell cos ben tornejat.
Ai com s'estufen les mares
amb una filla com call!
I les mares sempre en tornen
quan les filletes hi van,
i en començà a enamorar-se
l'amador ja els han triat.
Aviat deixarà la branca
la poncelleta del Mas,
que essent flor tant bonicoia
de molt lluny l'albiraran.
Demà la porten a fira;
firador be'n trobarà,
puix mentre treuen les robes
que ixen sols per festa anyal,
les tumbagues i maniles,
les arrecades de pam,
li conta coses la mare
d'un cosí que té *allà dalt*.

Ai, canteu, canteu corrandes,
fadrinets d'aqueix voltant,
que a l'hermosa pubilleta
se l'emporten a firar.

II

De la ciutat en la plaça
mai s'ha vist tan be de Déu
de virolades faldilles,
de galtes de rosa i gel!
Enfaristolats hi volten
los hereus i els fadristerns,
bastonet de tortellatge
i mudats de cap a peus;
i els ulls els fan pampallugues
i troben lo gec estret,
que de dots i bones cares
poden trià i prendre arreu.
Prop de la pagesa rica
que antigues joies llueix,
ben clenxada s'hi rumbeja
la filla del masover,
i més enllà la llogada
que guanya sous i diners,
al seu galindoi espera
que li comprarà un anell.
Tothom la ulladeta gira
cap allà on li convé més
i tothom se deixa caure
en un lloc que hi caigui bé:
i amoretes van i venen
i es descapdella el festeig.
Del Mas la rica pubilla
és la flor que fa el ramell,
com ella de tan xamosa
no en sortirà pas cap més,
que avui de sa boniquesa
per firar-se treu l'esplet:
manat de roses i lliris
dalt un jonc que blinca el vent!
Tan bon punt n'és arribada,
li fan rotllo els jovincels;
com bones mirades sembra,
bons amants neixen també,
i al segon vol que ella dóna
tot un estol ja en du pres,
galants a drete i esquerra,

galants a creu i recreu.
 Que és la reina de la fira
 amb lo ròssec se coneix.
 Firetaires de l'amor,
 d'amorettes mercaders,
 tots voldrien tocà estrena,
 ningú gosa esse'l el primer;
 i tant passen i repassen
 i tants ulls li fan l'ullet,
 que baixa el cap vergonyosa
 i es posa feta un clavell.
 Tot de sobte les faldilles
 li trepitja un jovenet,
 li fa escorre 'na tabella
 de tan pla que posa el peu:
 i al girar-se la pubilla,
 gronxant se com un palmer,
 troba la cara riallosa
 del seu cosí muntanyès.
 Somriu la mare i s'arramba
 amb lo ben vingut hereu,
 i en una encaixada de sogra
 lo gendra l'entén molt bé.
 I baixa els ulls la minyona
 que quelcom de nou ja sent,
 s'encén com una rosella
 que el cor no fa el desentès,
 i de caire al fadrí aguaita
 trobant-lo ben plantadet,
 tot pensant ja en la masia
 que hi ha prop del Pirineu.
 Al primer vol s'enraonen
 de la fira i dels parents;
 a la segona girada,
 galana flor ja floreix;
 i al vol tercer, riolera
 diu la mare: quin parell!
 i en sentint certes paraules
 fa com aquell que no ho sent.
 Ja se'n tornen de la plaça,
 i van tant acostadets,
 que la noia no s'adona
 que s'ha agafat lo serrell
 de sa corbata de seda
 amb un botó de l'hereu.
 I allà en una cantonada
 arreconat un donzell,
 magolant sa barretina
 sospira molt tristament,
 i per cantar-la per Pàsqua
 eixa corrandà n'ha tret:

«No canteu pas més corrandes,
 fadrinets del meu poblet,
 que a la bonica pubilla
 l'han firada d'un promès.»

III

Montada en airosa mula
 que aixeca orgullosa el cap
 enfloçat amb cintes verdes
 i carmesins tafetants,
 en silló vellut de grana
 de llautó clavetejat,
 quiets los peus a la posteta
 i sobre el pit lo cap baix,
 retorna ja de la fira
 la pubilleta del Mas.
 Com no canta ni conversa
 com ho feia el dia abans
 i si acàs de res demana
 és de la gent d'allà dalt,
 dels hereus de la muntanya
 on mira de tant en tant,
 el mosso creu que de fira
 no en torna com hi va anar.
 I el mosso ho comença a entendre
 a la casa en arribant,
 que un anell d'or li albira
 al baixar-la de cavall
 i al posar lo peu en terra
 l'ha sentida sospirar;
 metre el pare de la noia
 tot fent lo com ve i com va,
 de sa muller a l'orella
 ha parlat de baix en baix.
 Després, una llarga estona
 a la cambra s'han tancat,
 i al començar lo rosari
 i barrant los finestrals,
 la noia al clar de la lluna
 cap a muntanya a mirat.
 I entre la fressa dels arbres
 i el soroll del torrental,
 s'ou un fradinet que canta
 amb un to que fa plorar:
 «No canteu pas més corrandes,
 fadrinets d'aquest voltant,
 que trasplanten a muntanya
 la poncelleta del pla.»

JAUME COLLELL.

Bells indrets de Catalunya

El Riu Fresser - Ribas

Fot. Rossend Torras.

Bosc de les Alsines de Torre del Baró

Fot. Joan Puig.

Torna, Arlequí!

Torna, Arlequí, a fer una estona el trapella!
L'espectre blanc, la riulla entre llàgrimes
de Pierrot, porta amb tu.

I Colombina, l'incauta femella,
jugui amb l'amor i no estimi a ningú.
Pobre Pierrot, com que és dócil i tendre,
vindrà lleial on el meni t'astúcia.

I per bé que indecís,
al teu conjur s'alçarà de sa cendra,
boirós del somni que el féu infelíc.
I si li dius: «Ací hi ha Colombina»,
vindrà de l'infern tot ardent de flames

o lluent tot de estels,
per acostar-se a la imatge divina
i embadalir-se en sos ulls infidels.
Torna, Arlequí, a fer una estona el trapella!

Riuem de l'amor, dels honors i dels savis;
tastarem també el plor
i el gust amarg de l'amor de femella,
breu com la gota de rou dins la flor.
Torna, Arlequí, a fer una estona de farsa!
D'altres en fan amb llur terra, amb llur vida,
amb el bé i amb el mal.

Tu porta'ns la farsa en una filagarsa
de somni, de gràcia, d'afany d'ideal.
Torna, Arlequí, a fer la teva comèdia.
Teixeix-la amb el fil de la nostra existència;
amb l'art i l'ensomni fes-la menys cruel.
Enlaira, Arlequí, la farsa-tragèdia
a les bambalines del cel.

JOAN PUIG i FERRETER

Madrigal

de Gaspara Stampa

Quan se't desferma, Amor, el dard cruel
és més cru i és més fort
que'l que ofereix la Mort,
perquè tan sols un cop la Mort ens mata;
car rera una ferida,
tu en fas cent mil sense extingir la vida.
Així, doncs, és, Amor, menys dolorós
que'l teu certer sarcasme
el dard viu de la Mort més verinós.

J. V. TRAD.

El campanar de Lleida

A dalt de la muntanya que domina
l'hermosura dels termes lleidatans,
s' aixeca un campanar fet per titans
o per homes de raça gegantina.

Quan guaita cap avall, l'aigua veïna
del riu li dóna espill i l'horta encants;
i guaitant cap amunt, toca amb les mans
i conversa amb la lluna i la boirina.

Pugem-hi, doncs... L'escala cargolada
que als ulls dóna mareig i al cor neguit,
sembla que estigui des del cel penjada.

I amunt, amunt, ja ets dalt! Ara, esperit,
si et sents d'àliga el cor, pren revolada,
que ja ets a mig camí de l'infininitat!

† MAGÍ MORERA i GALICIA

El pintor Miquel Villà

Sempre és plaent parlar d'un pintor joveçà i més encara quan aquest se'ns presenta com Miquel Villà maravellosament dotat per a la pintura, aquest difícilíssim art de la transposició real de totes les coses.

Miquel Villà, que ha exposat suara a les «Galleries Dalmau» una esplèndida col·lecció de teles, que ha portat de París, i que'ns revelen un temperament trempadíssim de pintor, està subjecte a l'escola neo-romàntica de Vlaminck.

La pintura d'aquest artista — jove per l'edat, no per les obres — té la força sensitiva de l'emoció. En les seves teles la Naturalesa és exaltada sentimentalment, però amb un sentimentalisme tràgic, apassionadíssim. Artista d'una fortalesa espiritual fermíssima, ens ofereix, en les seves teles, les evocacions vives del

paisatge, elevades tràgica i fermament a un pla de superioritat i de puresa.

«Vores del Noguera-Pallaresa», la més personal i més viva de les teles exposades, demostra, d'una faisó claríssima, la tendència romàntica de l'obra de Miquel Villà. Es un paisatge en que l'exaltació proemàtica, prenyada de vives coloracions i la tendra i pura visió del tema, dramàtic i apassionat, es confonen en una fina i elevada plasticitat melòdica i romàntica.

Vilà no és un artista que segueix l'impuls tradicional de la paleta; aquesta és dominada, ferma i gradualment pel pintor, que'ns fa viure, amb tota la seva realesa, els paisatges parisencs.

Ens plau doncs, avui, presentar als nostres lectors aquest jove pintor, que, per primera vegada, exposa a la nostra ciutat, amb èxit força falaguer per cert.

MANUEL VALLDEPERAS

Un quadro de Bianchi

Obra propietat del col·leccionista Lescu, atribuïda a l'eminent pintor Bianchi, sogre de Goya i que's creu que va ésser pintada a les darreries de segle XVII.

Ens plau donar-ne als nostres lectors aquesta reproducció, per tractar-se d'una obra fins avui ignorada i d'una importància artística apreciable.

Fot. Torras.

Una exposició notable

A les galeries «La Pinacoteca» ha obert una notable exposició el jove pintor olotí J. M. Mir Mas de Xexàs, on hem vist un seguit de teles — paisatges olotins — que revelen en el seu autor una veritable personalitat pictòrica.

J. M. Mir Mas de Xexàs és un poeta que canta la natura pairal amb voluntat i entusiasme. Més que un pintor és — ja ho he dit — un poeta que sent i que transporta l'emoció del paisatge a les seves teles, que s'endevinen pintades amb

la més pura de les emocions i la més franca noblesa.

El colorit, que viu en les teles de Mas de Xexàs, amb fermesa expressiva, és una de les característiques d'aquest jove pintor, al que — com diu Josep Maria Junoy — espera un franc esdevenidor.

C. C.

Primer Concurs Literari

Aquesta publicació, per tal de premiar les composicions que a criteri d'un jurat competent en siguin mereixedores, obre aquest primer concurs literari, en el qual s'otorgaran els següents premis:

Primer: 50 pessetes, a la millor poesia de tema i metre lliures que's presenti a concurs.

Segon: Objecte d'art, a una prosa literària.

Tercer: Objecte d'art, al millor estudi crític sobre qualsevol autor contemporani.

Quart: Objecte d'art, a un sonet de tema lliure.

Condicions. Per a la concessió dels premis serà precís remetre les composicions d'acord amb les següents condicions:

Primera: Totes les composicions seràn escri-

tes per una sola cara del paper, amb lletra clara i, d'ésser possible, a màquina.

Segona: Totes les composicions rebudes quedaràn de propietat d'«Arts i Lletres», on podràn ésser publicades, després del concurs, si la direcció creu convenient.

Tercera: Els treballs aniràn signats amb un pseudònim que correspondrà amb el d'un envelop tancat on hi anirà la veritable signatura i adreça de l'autor.

Quarta: El veredict del jurat es farà públic precisament en el número de Juliol d'aquesta publicació.

Quinta: El jurat es farà públic al emetre'l veredict.

Barcelona, Maig de 1927.

Cançó d'Arlequí

Raig de sol del dematí,
celestial acrobàcia:
igual salt em porta a mi
i visc de la seva gràcia.
Llum muscular, poesia
que em fa desemperesí;
salut del cós, harmonia
de caixa de violí.
Remorós, escàpol, àgil,
—Déu vos guard; ja soc aquí,
entre el plor i el riure, fràgil
i fàcil a di i desdí—
Us diré amb vèrbola clara
les planetes del destí,
jo que al Rey he dit compare
el destí us farà llui.

Assenyat i criatura
verd i b anc, or i carní,
cortesia d'aventura
no us mesuraré mesquí.
Un xic de pompa idolatra
l'amor que enlluerna el si:
gai teatre, vers de quatre,
la veina i el veí.
Em demanariau l'ànima
i el consonant s'esvaí...
Somniava que era llàgrima
la gota de seraní.

J. M. LOPEZ-PICÓ

La Festamajonera

Tenia uns ulls de cel que el mar envejaria,
mostrava uns llavis rojos igual que'l sol ardent,
sentia a dintre seu el goig i l'alegria
amb lo qual trastornava a tot aquell jovent.

Per ser de casa bona tenia una modista
qui cada temporada li feia ço millor,
i de totes les noies, ella era la més vista
i la més vanitosa de la Festa Major.

Quan ella anava al ball, sempre era la primera,
per xò li deia el poble La Festamajonera;
perquè a la fradinalla atreia amb foll delit,

perquè era cimbrejanta i rossa i riallera
i perquè era com seda sa flonja cabellera
i les flors més sentoses lluia sobre el pit.

II

Per cada pretendent tenia una promesa
i a tots una esperança donava promptament
seguida destrament d'una mirada encesa,
donant-los més coratge, donant- os més turment.

I a cada poble anava i a tots el mateix feia
mostrant arreu les joies per tots els envelats,
a cada ballador per un igual somreia,
amb aquells llavis rojos, amb els seus ulls pin-
[tats.

La Festamajonera té molts festejadors,
té molts fadrins promenos de les festes majors,
i rep lletres galanes igual que cada istiu;

i quan aquest ja minva el sol tan calurós
i la tardor calmosa convida al dolç repòs.
la Festamajonera, llegint les cartes riu...

III

Per aquella primcesa de rics abillaments
els anys de juvenesa avui ja són lassats,
sols serva la il·lusió dels joves pretendents
que tots amb altres noies avui ja són casats.

I allà en la solitud de la masia rica
recorda amb greu tristesa plaers dels anys pas-
[sats!
de lletra no en rep cap, sols serva la musica
de les paraules belles dels seus enamorats.

I els anys li van marcint aquella gentilesa,
i el seu rostre diví, no té ja la bellesa
que la feia regina de tots els envelats.

Si ahir joguinejava amb uns amors puríssims
nenyspreuant i rient-se d'aquells cors amantís-
[sims,
avui plora isolada les seves vanitats!

L. ROURA GARRIGA.

Sabadell

«SAMUEL» per J. Navarro Costabella. —
Biblioteca Catalònia, núm. 8. — Barcelona
1927.

He llegit «SAMUEL» d'una tirada — ens
deia fa poc un amic poeta — i això és prou per
adonar idea de la suggestiva prosa amb que Na-
varro i Costabella ha escrit aquest llibre.

Com aquest amic he llegit també, i amb in-
terès, «SAMUEL», l'història d'un bon depend-
ent, lladre i màrtir, com el subtitula el seu
autor.

Evidentment la prosa d'aquesta novel·la és
suggestiva i planera, sense complicacions de
lèxic ni rebuscaments retòrics, una de les par-
ticularitats del seu autor.

«SAMUEL» és una bona novel·la, en el sen-
tit just d'aquesta paraula.

* * *

«JARDINS DE SANT POL» per Pere Co-
rominas. — Barcelona 1927.

Pere Corominas és un estilista que sap es-
critre ço que pensa amb paraula precisa i justa.
Es un dels prosistes més vius i elegants de Ca-
talunya i un dels primers escriptors. «JARDINS
DE SANT POL» és una obra en la que el seu
autor, sota'l mantell transparent de la seva pro-
sa mestrivola i elegant, amaga unes investiga-
cions metafísiques i profundament filosòfiques,
amarades, però, d'un lirisme pur i reconfortable,
que fa més llegívola aquesta bella obra de Pere
Corominas.

«JARDINS DE SANT POL» és elegant-
ment presentat en edició de butxaca.

* * *

«ESPURNES CIUTADANES» per Lluís Bo-
ta i Villà. — Biblioteca Teatral d'Autors
Novells. — Barcelona, Abril 1927.

Es una obreta teatral en un acte de costums
barcelonines que l'autor ha escrit amb traça. Es
un sàinet divertit i ben desenvolupat en el que's
posen de manifest algunes de les característi-
ques barcelonines més en voga; escrit sense
pretensions, l'autor no faria malament de pulir
un xic les incorreccions de llenguatge que, àd-
huc en obres teatrals, són defectuoses.

* * *

«TERRA AMOROSA» per Fidel S. Riu i
Dalmau. — Manresa, 1927.

Heu's açí un bon llibre de poesies i cançons
en el que'l seu autor se'ns presenta com un poe-
ta format. Riu i Dalmau, el pulcre escriptor, ha
escrit una col·lecció de poemes elegantíssims de
forma i en els que trobem concepcions poètiques
tan elevades com les que'ns diu en «El canyar»:

Es cada fulla un tall d'argent,
dreta, la canya és una llança;
revolt exèrcit que s'avança
contra nosaltres, dut pel vent.

Es un llibre en el que l'amor i l'emoció viuen
alhora en una comaderia franca. Ja diu el poeta:

«Vull que'l plaer i la bondat convisquin
amb mi i rê no en tregui l'aliança.

Podem dir que «TERRA AMOROSA» és
un cant a l'amistat i a l'amor, en e que podriem
assenyalar defectes, però aquests queden ofe-
gats per les imatges pures i les concepcions
elevades del poeta.

* * *

REVISTA D'OLOTT. — Hem rebut el darrer
número d'aquesta publicació olotina, honor de la
premsa comarcal de Catalunya, que publica ar-
ticles signats per Pla i Cargol, Ramón Masifern,
Josep M.ª de Garganta, Joume Collel, J. M.
Mir, R. Blasi i Rabassa i d'altres, tots ells inte-
ressantíssims.

* * *

VIDA LLEIDATANA, continua ascendint.
Es una publicació molt simpàtica i acurada, dig-
na de lloança. Cal remarcar en el darrer número
el treball «Lleida», signat per Joan Santamaria
i l'informació gràfica «Com es fa Vida Lleida-
tana.

* * *

ART NOVELL. — Tenim el número ex-
traordinari corresponent a Abril i Maig. Asse-
nyalem amb goig la fermesa d'aquesta publi-
cació de joventut.

L'Escena

NOVETATS

L'anunci d'una obra de Josep Pous i Pagès és ja una garantia d'èxit. «Puput, o el joc de l'amor i l'interès», l'obra darrerament estrenada en aquest teatre per Pous i Pagès, ha assolit el més franc dels èxits i és que, l'autor de «L'endemà de bodes», sap fer interessant qualsevol assumpte, per insignificant que sigui, passant-lo pel sedàs de la pulcritud i de la correcció a que ens té acostumats.

«Puput» és una fina comèdia, plena de situacions d'interès, desenvolupada amb la gràcia peculiar del seu autor, que no decau ni un sol moment i que acaba amb la mateixa vivacitat del seu començ.

Comèdies com aquesta seràn sempre ben rebudes i celebrades.

La interpretació que els actors donaren a «Puput, o el joc de l'amor i l'interès» és digna de la nostra lloança,

ESPANYOL

Alfons Roure, ens dol confessar-ho, ha fracassat estruendosament amb l'estrena de «La Victima», una obra que s'ha volgut qualificar de satírica i que, desgraciadament, no té més que absurditats i grolleries escèniques. La comèdia satírica, una de les manifestacions teatrals que més cura requereix, no pot ésser tractada tan vagament com ha fet Alfons Roure.

Un dels autors que més s'han distingit en aquesta especialitat de la comèdia—Mirbeau—ha dit que la sàtira és la més difícil expressió teatral i que requereix la més gran cura escènica, coses les quals, l'autor de «Corpus!», no ha tingut pas gens en compte.

Plàstima que per a una obra tan deficient, els actors fecin els esforços titànics que feren per a salvar-la del naufragi.

ELDORADO

La parella Melià-Cebrian són dos artistes àgils i estudiosos capaços de reeixir l'obra més dolenta. Muñoz Seca, especialista en la comèdia dolenta, té en aquests dos grans artistes, una

bona taula de salvació. Així ha passat en «La novela de Rosario» obra que s'ha aguantat al cartell gràcies a la mestriosa interpretació d'aquests artistes.

En canvi en «Dollars», si bona és l'obra, excel·lent és l'interpretació. La protagonista té, en Pepeta Melià, una intèrpret superior i digna. Cebrian fa un americà entonat i precís.

«Dollars» és una comèdia vodevilesca tan fina i tan àgil en llurs característiques que's fa agradable i interessant desde bon principi. Amb una parla fina, però intencionada i satírica, l'obra arriba a les seves acaballes mantenint viu l'interès del públic. Aquest és un dels elogis que més dieun en favor de l'autor i dels intèrprets.

GOYA

D'un temps ençà que Jacint Benavente no escriu més que comèdies blanques, sense interès de cap mena. «La mariposa que voló sobre el mar» n'és una d'elles, amb la particularitat, però, de que aquesta darrera és un xic superior a les anteriors dins de la seva peculiar dolenteria.

Trobem en aquesta obra, acuradament suprimits aquells discursos inacabables dels seus personatges, si bé hi són encara insinuats desament. El drama, silenciosament presentat, tan silenciós que quasi hom no se'n dona compte, és lo que menys importància té en aquesta obra del senyor Benavente—Benavente no dona importància al drama—. El diàleg, brillant i agradable, ple de frases enginyoses, és el que més preocupa a l'autor de «La Malquerida», i en aquest aspecte, l'obra reïx.

La companyia de Margarida Xirgu presenta i representa l'obra amb una elegància i una cura elogiabls.

La gran actriu dona vida al paper emfàtic de Gilberta, d'una faisó magistral, fent-ne una creació intel·ligent i precisa digna d'elogi. L'actor senyor Muñoz, junt amb els demés intèrprets procuren donar la interpretació justa a cada caràcter, de lo que reeixen notablement.

Cal afegir a això, la inmillorable presentació amb que l'empresa ha muntat l'obra.

JOSEP SEGURA TALLIÉN.— A Nerci, la famosa villa italiana, ha mort aquest popular artista català que tantes vegades havíem aplaudit al Liceu. Home de vastíssima cultura, es dedicà al teatre líric impulsat per la seva amor a la música, aconseguint els més falaguers èxits en quasi tots els teatres d'Europa i Amèrica.

Era llicenciat en Filosofia i Lletres, havent aportat la seva valuosa col·laboració a «La Veu de Catalunya» i a «Las Noticias».

Descansi en pau l'excel·lent cantant que tan alt havia posat el pavelló musical de la nostra terra.

LA POESIA POPULAR.— El nostre director, el poeta Manuel Valdeperas, ha donat a l'Ateneu Enciclopèdic Popular un curset de sis lliçons sobre «La poesia popular catalana» que li ha merescut unànimes felicitacions.

ELS JOCS FLORALS DE BARCELONA.— En la intimitat foren celebrats enguany els tradicionals Jocs Florals de Barcelona, actuant de mantenedors el senyor Eduard Toda, president; Octavi Saltor, secretari; Jaume Barrera, Enric de Fuentes, Ignasi Iglesias, Pere Vayreda i Joan M.ª Guasch.

Correspongué la Flor Natural al poeta lleidatà Josep Estadella Arnó, qui nomenà reina de la festa a la bella senyoreta Dolors Rodés Cucuruny, filla del conegut advocat Felip Rodés.

Els premis restants correspongueren a Josep M.ª Casas de Muller, Manuel Vilà, Mateu Janes i Duràn, Carles Rahola, Alexandre Font, Felip Graugés i Camprodón, Anfós Fernández-Bargas, Pompeu Crehuet i Joan Puig i Ferrer respectivament.

L'EXPOSICIÓ D'ART DEL PENADÉS.— Per tal de celebrar-se d'una fàisó digna de l'importància d'aquesta segona exposició d'Art del Penadès, la comissió organitzadora ha publicat una crida adreçada al artistes penedesencs en la que entre altres coses diu:— «Assenyalada és l'importància de la missió que se'ns ha confiat. Despullats de tot egoïsme, pensant només en la flama que la il·lumina i en el batec del vent

que la fa tivant, doneu-nos la vostra col·laboració tornant roents d'entusiasme de tota mena les festes preliminars, fent nèixer iniciatives, ajudant-nos en la recerca de l'art del passat, descobrint-nos vocacions inèdites, si voleu que la nostra vila sigui una vegada més — ella que sap tant de la dolor — reverenciada per tota la terra, perquè ha sabut fer vibrar les cordes més amagades i súbtiles de la seva ànima».

«Per això, penedesencs, us fem aquesta crida».

Per la nostra part fem vots per tal de que esdevingui un èxit.

HOMENATGE A RUSSINYOL.— El dia 20 d'aquest mes, organitzat per la Companyia d'Art Dramàtic Claramunt Adrià, i amb la cooperació de totes les entitats graciencques, la riolera ex-vila de Gràcia portarà a terme l'homenatge a Santiago Russinyol i en el que, al finalitzar la representació de la seva obra cabdal «L'Auca del senyor Esteve», que tindrà lloc al «Teatre del Bosc», li serà entregat l'àlbum que aquella barriada li dedica.

EL CINQUANTANARI DE «L'ATLÀNTIDA».— El dia 6 de maig de 1877 es celebraren a Barcelon els Jocs Florals en els que va ésser premiada «L'Atlàntida» de Jacint Verdaguer, un dels més il·lustres poetes que ha tingut la nostra terra i quina glòria hem celebrat els catalans en el cinquantenari de la publicació d'aquella obra immortal.

Piau-nos fer oir la nostra veu en aquest homenatge del poble català al cantor sublim de «L'Atlàntida».

COL-LABORACIÓ ESPONTÀNIA.— Pre-guem a aquells que'ns envien treballs per a la seva publicació, procurin que vagin escrits per una sola cara del paper, advertint-los que no mantindrem sobre ells correspondència de cap mena.

CENTENARI DE BEETHOVEN.— Amb la dignitat i respecte que l'il·lustre músic es mereix, s'han celebrat a Barcelona una sèrie d'actes en honor i recordança del que fou eminent compositor L. von Beethoven.

(Visat per la censura governativa)

TINTORERIA

Despatx:

DILUVI, Número 1

Telèf. 2449 G.

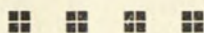
Francesc

Sugot

Tallers:

MENENDEZ

PELAYO, núm. 49

Es renten i tenyeixen tota classe de robes de senyora i home - Tenyits al vapor - Colors sòlits.

Especialitat en rentats en sec.

Dols en vuit hores.

Es serveix a domicili - Els trajos rentats en sec s'entreguen al mateix dia - Es tenyeixen colors a

la mostra diàriament.

Especialitat en vestits plisats.

FERRETERIA

F. Cornet

CENTRAL: Travessera, n.º 56

SUCURSAL: Salmerón, n.º 125

Telèf. 1600 G. - BARCELONA

F. FERRER MESTRES

EXCLUSIVES I REVENDES

XAMPANY FRANCOLI

PATAFRITS (Patentat)

Passeig de Gràcia, 111

Telèf. 2744 G.

Anis Morera

Rom Manzanillo

Ponys Morera

MARQUES MONDIALS

